

handling udtalt sig om de høje indirekte Skatter og de vældige Militærudgifter. Nej, det var ikke det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, for han var ikke Medlem af Tinget endnu. (*Jens Busk*: Hvem var det da?). Hvis det ærede Medlem vil vente et Øjeblik, vil han kunne slutte sig til, hvem det var. Dette ærede Medlem gør saa op, at man skal ikke blot tage Udgifterne paa de egentlige Militærbudgetter, men ogsaa tage med Indkvarteringen, Pensionerne, Lønningstillægene og Udskrivningsvæsenet. Der kunde man atter tro, at det var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, men det var ikke ham. Alt det gør han op til at blive 21 Millioner. Det er altsaa en lille Forskel fra nu, idet vi nu ere oppe paa 23 Millioner, og den Gang var det 21 Mill. Det ærede Medlem anker over, at det er saa kolossale Beløb, og han fortsætter ordret mod det daværende — jeg maa ikke sige Anders Nielsen —, men mod det daværende „Medlem for Løvel“, der den Gang var det ærede Medlem for Møen (Bojsen), der repræsenterede den kompakte Majoritet, Flertallet her i Tinget, som for øvrigt ogsaa den Gang var ved at smuldre hen og opløses, vendte det ærede Medlem sig, som jeg nu citerer og hvis Navn det ærede Medlem for Ribe straks vil kunne gætte sig til, naar jeg citerer: „Der har været talt en Del om den Bevægelse, der har vist sig i denne Sommer; men der er en Bevægelse ude i vort Folk, som har været til Stede i mange Aar, og som viser sig kraftigere Aar for Aar, Sommer for Sommer“ — læg Mærke til det: Sommer for Sommer, Aar for Aar samme Agitation — „og det er en Bevægelse imod de urimelig store militære Udgifter og den Maade, hvorpaa Militæret saa at sige regerer her til Lands“. Nu vil det ærede Medlem for Ribe vist kunne forstaa, hvem det var. Ikke? Saa fortsætter jeg et Øjeblik endnu, og saa vil der ikke længere kunne være Tvivl. Den Gang kom der nemlig ogsaa Ting frem om Forhold i Militæretaten, som gjorde, at man ikke fik Sympati for Bevillingerne, som gjorde, at man ikke uden videre vilde være med til et Tillidsvotum til Officererne paa $\frac{1}{2}$ Million. Der var kommet Ting frem, som ikke gjorde Befolkningen stærkt stemt derfor, og derfor sagde det ærede Medlem følgende — nu vil jeg bede ærede Medlemmer høre nøje efter —: „Men ogsaa i denne Sommer har der jo været Tilfælde, som ikke have hjulpet til at vække nogen Sympati ude i Landet for de Herrer militære.

Jeg sigter derved til, hvad der skete her i København ved Ingeniørregimentet“. Vi kunne maaske i dette Øjeblik sige ved Gardehusarregimentet, men dette er i Virkeligheden noget lignende. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, siger det ærede Medlem, og viser saa, hvad den daværende Regeringspresse sagde om denne Sag, hvordan den opregnede den Mængde Straffe, som de vedkommende straffede Soldater havde været underkastede, de Forseelser, de havde gjort sig skyldige i, de undskyldende Omstændigheder, der var for, at denne Tone fandtes i Militærkorpset, og saa siger det ærede Medlem, jeg her citerer, og som stod som de radikales Ordfører: „Saadanne Forhold og saadanne Domme ere ikke af den Slags, som vække Sympati for Militærvæsenet hos den almindelige Mand.“ Nu kan det ærede Medlem for Ribe snart høre, hvor jeg vil hen. „Og det kan man ikke forlange. Naar den almindelige Mand sender sin Søn herind og saa faar den Besked, at han om $2\frac{1}{2}$ Aar kan vente at faa ham hjem, men da kommer han fra Tugthuset; da grunder han over, hvorledes det kan gaa til. Han ser da den Indberetning, der er kommen fra Ministeriet; han læser der, hvad jeg har draget frem, og han søger efter, hvad det er for et Kapitel i Straffeloven, hans Søn er dømt efter; men det staar der ikke noget om i Beretningen. Han kender ikke meget til den Straffelov, vi have her. Han spørger: Hvem forsvarer min Søn derinde? Saa faar han den Besked, at der var ikke noget saadant særligt Forsvar — nu have vi jo faaet et Lovforslag derom. Saa spørger han: Men da han nu var dømt ved den Ret, kunde den Dom da ikke være appelleret til en anden Ret og ikke just militært paadømt? Saa bliver Svaret: Nej, det kan ikke ske; der var ikke andet for, end at din Søn maatte tage, hvad han fik — Tugthus eller Vand og Brød, hvad det nu var. Det kan den almindelige Mand ikke forstaa.“

Nej, det kunde den almindelige Mand ikke forstaa i 1893! Deri havde den Mand, der sagde disse Ord, det ærede Medlem for Ringkøbing, den nuværende højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister, fuldkommen Ret. Den højtærede Konseilspræsident ligesom studser. Ja det var den højtærede Ministers egne Ord fra for 12 Aar siden, saaledes som de staa i Rigsdagstidenden. Det ærede Medlem for Ringkøbing havde Ret, det kunde den menige Mand ikke forstaa den Gang. Derfor gav han de Mænd sin Tillid; der heller ikke